

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 218.893 van 16 april 2012
in de zaak A. 202.933/IX-7507**

In zake: Remi ZEEUWS
wonend te 3040 Huldenberg
Nijvelsebaan 31 A
waar woonplaats wordt gekozen

tegen:

het BRUSSELS HOOFDSTEDELIJK GEWEST,
vertegenwoordigd door de Brusselse Hoofdstedelijke Regering
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaten Patrick Peeters en Thomas Dreier
kantoor houdend te 1000 Brussel
Terhulpesteenweg 120
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 20 december 2011, strekt ertoe “de verwerende partij een dwangsom op te leggen van 15.000 euro per dag dat zij voort in gebreke blijft uitvoering te geven aan het vernietigingsarrest nr. [...] 212.553 van 7 april 2011 en deze dwangsom verbeurd te verklaren met ingang van de dertigste kalenderdag te rekenen vanaf de dag waarop het te dezen tussen te komen arrest aan verwerende partij zal betekend worden en dit tot op de dag dat het eindbesluit bekendgemaakt wordt in het Belgisch Staatsblad”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota ingediend.

Auditeur Joke Goris heeft een verslag opgesteld.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 maart 2012.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht.

De verzoeker en advocaat Thomas Dreier, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Joke Goris heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker, die tot de Nederlandse taalrol behoort, is attaché (rang A1) bij het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Bij besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 7 november 1997 werd hij toegelaten tot de stage als bestuurssecretaris van het Nederlandse taalkader van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest vanaf 1 oktober 1997. Bij besluit van diezelfde regering van 1 december 1998 werd hij vast benoemd in de voormelde graad vanaf 1 oktober 1998.

Het besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 6 mei 1999 houdende het administratief statuut en de bezoldigingsregeling van de ambtenaren van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest (hierna: het personeelsstatuut) verving de graad van bestuurssecretaris door de graad van attaché. Ten gevolge daarvan werd de verzoeker bij besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 5 mei 2000 van rechtswege en door verandering van graad benoemd in de graad van attaché vanaf 1 juli 1999.

3.2. Stéphanie Sauvage werd bij besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 4 mei 2004 toegelaten tot de stage als attaché van het Franse taalkader van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest vanaf 1 april 2004. Bij besluit van diezelfde regering van 23 juni 2005 werd zij vast benoemd in de voornoemde graad vanaf 1 april 2005.

3.3. Bij besluit van 20 december 2007 duidt de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor ambtenarenzaken, Stéphanie Sauvage aan om de hogere functie van eerste attaché, expert van hoog niveau (rang A2), uit te oefenen bij de directie Financiële Coördinatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid vanaf 1 oktober 2007.

3.4. Met een brief van 1 maart 2009 vraagt de verzoeker aan de staatssecretaris “in het kader van de openbaarheid van bestuur” een afschrift van een aantal documenten betreffende deze “bevordering” van Stéphanie Sauvage.

De staatssecretaris antwoordt met een brief van 2 april 2009 dat Stéphanie Sauvage statutair ambtenaar is van de rang A1 (attaché), dat zij werkzaam is bij de directie Financiële Coördinatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid en dat zij de functie van eerste attaché rang A2 bij deze directie waarneemt, maar dat er geen bevordering is van de betrokkene tot directeur A3 zoals de verzoeker in zijn brief beweert.

3.5. Op 9 april 2009 stelt de verzoeker bij de Raad van State een beroep in tot nietigverklaring van “de aanstelling van mevrouw Sauvage Stéphanie tot eerste attaché van hoog niveau bij de directie Financiële Coördinatie van het bestuur Economie”.

3.6. Bij arrest nr. 212.553 van 7 april 2011 vernietigt de Raad van State de beslissing van 20 december 2007 van de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor ambtenarenzaken, waarbij Stéphanie Sauvage wordt aangesteld in het hoger ambt van eerste attaché, expert van hoog

niveau, bij de directie Financiële Coördinatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest.

Het middel waarin de verzoeker de schending aanvoert van artikel 107 van het personeelsstatuut wordt gegrond bevonden.

De voormelde statutaire bepaling luidt als volgt:

“Een ambtenaar kan worden aangesteld in een hoger ambt voor een betrekking die tijdelijk onbezet is.

Het feit alleen dat een betrekking tijdelijk onbezet is, is geen voldoende reden om die betrekking voorlopig te verlenen”.

De Raad van State overweegt met betrekking tot de schending van deze statutaire bepaling in het bijzonder:

“21. Uit het door de verzoeker aangehaalde artikel 107 van het personeelsstatuut kan niet worden afgeleid dat de toewijzing van een hoger ambt enkel mogelijk is wanneer de functie voorheen reeds werd bekleed. Volgens deze bepaling moet het gaan om een betrekking die ‘tijdelijk onbezet’ is. Ook een betrekking die nieuw is, kan tijdelijk onbezet zijn, in afwachting dat ze definitief wordt begeven. Bijgevolg sluit artikel 107 niet uit dat de toewijzing van een hoger ambt een nieuwe betrekking betreft.

[...]

24. Nieuwe betrekkingen dienen in beginsel te worden begeven middels een gewone benoemings- of bevorderingsprocedure. Het is echter niet ondenkbaar dat bepaalde redenen de overheid ertoe kunnen nopen om de functie, in afwachting van een definitieve invulling, reeds tijdelijk toe te kennen aan een ambtenaar. Zo kunnen er zich bijvoorbeeld problemen voordoen waardoor de afwikkeling van de benoemings- of bevorderingsprocedure lang aansleept of kunnen de vereisten of de aard van de dienst om een dringende invulling van de functie vragen.

Evenwel kan niet worden aangenomen dat voor de invulling van nieuwe functies een beroep wordt gedaan op de toekenning van een hoger ambt, waarbij deze in principe tijdelijke invulling de facto een definitief karakter krijgt. Dit wordt evenwel vermeden door de werking van artikel 107, tweede lid, van het personeelsstatuut, dat bepaalt dat het feit alleen dat een betrekking tijdelijk onbezet is, geen voldoende reden is om die betrekking voorlopig te verlenen door de toekenning van een hoger ambt.

In zijn arrest nr. 209.280 van 29 november 2010 over een gelijkaardige zaak (rolnummer A. 192.161/IX-6310), die door dezelfde verzoeker werd ingeleid, heeft de Raad van State overwogen dat artikel 107, tweede lid, van het personeelsstatuut aldus bijkomende redenen vereist, naast het tijdelijk onbezet

zijn van de functie, om een beroep te doen op de toekenning van een hoger ambt. Deze overweging wordt bevestigd voor de voorliggende zaak.

25. Te dezen moet worden vastgesteld dat dergelijke bijkomende redenen niet blijken, noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier. De functie van eerste attaché, expert van hoog niveau, die aan Stéphanie Sauvage werd toegekend, is nieuw in die zin dat de directie Financiële Coördinatie waartoe ze behoort, is opgericht in het kader van de reorganisatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid. Het blijkt niet dat deze functie eerder werd ingenomen. Weliswaar verwijst de bestreden beslissing naar de persoonlijke verdiensten van Stéphanie Sauvage, onder meer het feit dat zij één van de voortrekkers was in de uitbouw van deze directie en dat zij over een zeer goede kennis beschikt op het vlak van de ambtenarenzaken en de principes van beheer en organisatie bij de overheid. Aldus wordt echter niet aangegeven om welke bijkomende redenen, naast het tijdelijk onbezet zijn van de functie, de betrekking bij hoger ambt wordt toegewezen en niet middels een definitieve toewijzing ervan na een benoemings- of bevorderingsprocedure.

26. Het middel is dan ook gegrond in zoverre het mede gesteund is op de schending van artikel 107 van het personeelsstatuut”.

3.7. Op 11 april 2011 wordt dit arrest door de griffie van de Raad van State aan de verwerende partij betekend.

3.8. Met een brief van 22 mei 2011 maant de verzoeker de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, aan om het arrest nr. 212.553 van 7 april 2011 van de Raad van State uit te voeren.

3.9. Met een brief van 1 juni 2011 antwoordt de voornoemde staatssecretaris:

“[...]

Gelet op de afwezigheid van taalkaders, die momenteel in opmaak zijn, bevindt het Brussels Hoofdstedelijk Gewest zich in de tijdelijke onmogelijkheid om aan het voormelde vernietigingsarrest te voldoen.

Zodra deze taalkaders in werking treden, zal het Brussels Hoofdstedelijk Gewest het nodige doen om uitvoering te geven aan dit arrest.

[...]”.

3.10. Op 14 juli 2011 stelt de verzoeker bij de Raad van State een vordering in tot het opleggen van een dwangsom aan de verwerende partij “van

15.000 euro per dag dat zij voort in gebreke blijft uitvoering te geven aan het vernietigingsarrest nr. [...] 212.553 van 7 april 2011 en deze dwangsom verbeurd te verklaren met ingang van de dertigste kalenderdag te rekenen vanaf de dag waarop het te dezen tussen te komen arrest aan verwerende partij zal betekend worden en dit tot op de dag dat het formele gedagtekende eindbesluit genotificeerd wordt aan verzoeker”.

Bij arrest nr. 215.961 van 24 oktober 2011 verwerpt de Raad van State deze vordering. De Raad oordeelt dat - in tegenstelling tot wat de verzoeker in zijn aanmaningsbrief van 22 mei 2011 voorhoudt - uit het vernietigingsarrest nr. 212.553 van 7 april 2011 niet volgt dat de verwerende partij verplicht is om de vacante betrekking van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Financiële Coördinatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid te begeven door middel van een gewone bevorderingsprocedure.

3.11. Met een aangetekende brief van 10 november 2011 maant de verzoeker de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, opnieuw aan om het arrest nr. 212.553 van 7 april 2011 van de Raad van State uit te voeren.

Deze brief luidt als volgt:

“[...]

Het arrest 212.553 van 7 april 2011 van de Raad van State vernietigt:

- de beslissing van 20 december 2007 waarbij mevrouw Sauvage werd aangesteld in het hoger ambt van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Financiële Coördinatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid.

Artikel 3 van het dictum beveelt de bekendmaking ervan in het Belgisch Staatsblad.

Het arrest wijst erop dat betrekkingen normaliter begeven dienen te worden volgens de gewone bevorderingsprocedure.

In het arrest 215.961 wordt het opleggen van een dwangsom verworpen omdat ik in mijn vorige aanmaning niet duidelijk genoeg omschreven had dat de overheid over een discretionaire bevoegdheid beschikt bij het hernemen van de beslissing, zie bijlage.

Ik voldoe aan de statutaire benoemingsvereisten.

Bijgevolg verzoek ik u en maan ik u, indien nodig, aan om uitvoering te geven aan het vernietigingsarrest.

Deze brief moet beschouwd worden als een aanmaning overeenkomstig artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State.

Ik dank u mij op de hoogte te houden van de maatregelen die u in uitvoering van deze aanmaning neemt, bij gebreke waarvan ik mij genoodzaakt zal zien een verzoek tot het opleggen van een dwangsom bij de Raad van State in te dienen.

[...].”

Bij deze aanmaning voegt de verzoeker de volgende tekst:

“Normaliter mag verwacht worden dat een vernietigingsarrest binnen de 3 maanden wordt uitgevoerd, dat het recht hersteld wordt.

Wat verzoeker wenst is een herstel in natura van de vernietigde beslissing. Dat herstel in natura, is niets anders dan het belang dat vereist was om een vernietigingsarrest te bekomen.

De omschrijving van dat belang zoals het voorkomt in punt 14 van het arrest 212.553 is ook vandaag nog van toepassing.

Dat de [...] vernietiging [...] immers met zich meebrengt [...] dat de verzoeker een nieuwe kans krijgt om dit hoger ambt toegewezen te krijgen, of dat, indien - zoals hij in zijn derde middel aanvoert - de desbetreffende functie niet in aanmerking komt voor een toewijzing als hoger ambt, hij zich mogelijk zelfs kandidaat zal kunnen stellen voor een definitieve benoeming in dit ambt.

En uiteraard hoopt verzoeker erop dat de kans dat hij zelf benoemd wordt in de geambieerde functie, werkelijkheid wordt.

Overigens meent verzoeker dat ook in een dwangsomprocedure een verzoeker een belang dient te hebben. Het lijkt mij hoogst waarschijnlijk dat indien zou vaststaan dat verzoeker geen enkele kans meer zou hebben op een aanstelling in het kader van het te verlenen rechtsherstel, dat zijn verzoek zou worden afgewezen door Uw Raad wegens geen belang.

Dat er na het vernietigingsarrest 212.553 verplichtingen rusten op deze verwerende partij wordt door niemand betwist.

Hoe ze de verplichtingen die voortvloeien uit het gezag van gewijsde van het vernietigingsarrest uitvoert is een zaak van discretionaire bevoegdheid.

Het arrest 212.789 van 27 april 2011 verwoordt dit als volgt: Het komt immers alléén aan de verwerende partij toe om te beslissen hoe zij het rechtsherstel zal realiseren.

De overheid heeft bijvoorbeeld de keuzemogelijkheid om mevrouw Sauvage opnieuw aan te stellen.

Maar verzoeker kan moeilijk vragen om een dwangsom op te leggen ten einde mevrouw Sauvage te herbenoemen. Omdat dit niet het rechtstreeks en persoonlijk belang van verzoeker zou dienen.

Hoewel de herbenoeming of waarnemende aanstelling in een hoger ambt van mevrouw Sauvage een herstel in natura is en het zou een beslissing zijn die aanvechtbaar is bij Uw Raad.

En dat is wat verzoeker wenst te bekomen een aanvechtbaar besluit genomen ter verwezenlijking van het rechtsherstel.

Een formele beslissing ter uitvoering van het vernietigingsarrest.

Een formeel besluit dat aanvechtbaar is bij de Raad van State”.

Bij ontstentenis van enig antwoord vanwege de verwerende partij, stelt de verzoeker op 20 december 2011 de voorliggende vordering tot het opleggen van een dwangsom in.

3.12. Met een brief van 5 maart 2012 deelt de voornoemde staatssecretaris aan de verzoeker evenwel het volgende mede:

“[...]

In navolging van het voormelde arrest [nr. 212.553 van 7 april 2011] bericht ik u dat het Brussels Hoofdstedelijk Gewest afziet van de betreffende procedure tot aanstelling voor de betrekking van eerste attaché (expertbetrekking van hoog niveau, rang A2) bij de Directie Financiële Coördinatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid.

Sinds 2010 werd het vervangingsbeleid van het personeel van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest ingeperkt. Om die reden diende het personeelsbeleid voor het Bestuur Economie en Werkgelegenheid te worden geoptimaliseerd.

In dat kader werden een aantal opdrachten van de Directie Financiële Coördinatie herverdeeld over andere directies. Dit heeft tot gevolg gehad dat de werklast in deze directie werd verminderd. Het belang van de dienst vereist dus niet meer dat er een betrekking van eerste attaché moet worden ingevuld bij de Directie Financiële Coördinatie.

Rekening houdend met deze gewijzigde omstandigheden is een aanstelling voor de betrekking van eerste attaché bij de Directie Financiële Coördinatie niet meer noodzakelijk.

[...]”.

IV. Regelmatigheid van de rechtspleging

4. De verzoeker legt ter terechtzitting een pleitnota neer.

5. De verwerende partij vraagt om deze nota uit de debatten te weren.

6. Het koninklijk besluit van 2 april 1991 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State inzake de dwangsom voorziet niet in de mogelijkheid om een pleitnota als een processtuk neer te leggen. Het is de partijen echter wel toegestaan om nieuwe feiten, die een invloed kunnen hebben op de ontvankelijkheid en/of de gegrondheid van de vordering, aan de Raad van State ter kennis te brengen. In zoverre de door de verzoeker neergelegde pleitnota op dergelijke feiten betrekking heeft, kan ze dan ook bij de zaak worden betrokken. In zoverre de pleitnota geen betrekking heeft op dergelijke feiten, maar de neerslag vormt van de uiteenzetting ter zitting, wordt ze niet als een processtuk, maar als een loutere inlichting in aanmerking genomen.

V. Ontvankelijkheid van de vordering

Excepties van de verwerende partij

7. De verwerende partij werpt in haar nota twee excepties van onontvankelijkheid van de vordering op.

Vooreerst laat zij gelden dat de vordering niet voldoende is gepreciseerd. Zij betoogt dat in het verzoekschrift enkel wordt verzocht om haar een dwangsom op te leggen per dag dat zij in gebreke blijft uitvoering te geven aan het vernietigingsarrest nr. 212.553 van 7 april 2011 van de Raad van State. Noch de aanmaning, noch het verzoekschrift tot het opleggen van een dwangsom mogen echter daartoe beperkt zijn. Ze moeten verduidelijken welke handelings- of onthoudingsverplichting volgens de verzoeker voor de overheid uit het vernietigingsarrest voortvloeit. De overheid kan immers niet worden veroordeeld tot het nemen van een onbepaalde beslissing. Een louter verzoek tot het opleggen van een dwangsom met het oog op de nodige beslissingen om de wettigheid te herstellen, is niet precies genoeg.

Voorts stelt de verwerende partij dat uit de antwoordbrief van de staatssecretaris van 1 juni 2011 niet blijkt dat zij geen gehoor zal geven aan de

aanmaning. In deze brief wordt immers aangegeven dat zij het nodige zal doen om uitvoering te geven aan het vernietigingsarrest. Aangezien zij niet weigert gehoor te geven aan de aanmaning, is de voorliggende vordering volgens de verwerende partij niet ontvankelijk.

Beoordeling

8. Een vordering tot het opleggen van een dwangsom kan slechts ontvankelijk zijn indien de verzoekende partij in haar aanmaning duidelijk te kennen heeft gegeven aan de verwerende partij welke handelings- of onthoudingsverplichting volgens haar voor deze partij uit het vernietigingsarrest van de Raad van State voortvloeit. De verwerende partij kan immers door middel van een dwangsom niet worden gedwongen tot het nemen van een niet nader bepaalde beslissing.

Te dezen stelt de verzoeker in zijn aanmaning van 10 november 2011 dat het vernietigingsarrest nr. 212.553 van 7 april 2011 van de Raad van State erop wijst dat betrekkingen normaliter dienen te worden begeven volgens de gewone bevorderingsprocedure, dat hij voldoet aan de statutaire benoemingsvoorwaarden en dat hij “bijgevolg” de verwerende partij aanmaant om uitvoering te geven aan het vernietigingsarrest. In de bijlage bij zijn aanmaningsbrief verduidelijkt de verzoeker onder meer dat hij “een herstel in natura van de vernietigde beslissing [wenst]”, dat hij een nieuwe kans dient te krijgen om het hoger ambt toegewezen te krijgen of dat hij zich mogelijk zelfs kandidaat zal kunnen stellen voor een definitieve benoeming in dit ambt. Hij voegt daaraan toe dat de verwerende partij over een discretionaire bevoegdheid beschikt om te beslissen hoe zij het rechtsherstel zal realiseren, maar dat hij van haar “een aanvechtbaar besluit genomen ter verwezenlijking van het rechtsherstel” wenst te verkrijgen.

Uit de aanmaningsbrief van 10 november 2011, samen gelezen met de bijgevoegde bijlage, kan met voldoende zekerheid worden afgeleid dat

volgens de verzoeker het voormelde vernietigingsarrest aldus moet worden uitgevoerd dat de verwerende partij een nieuwe beslissing neemt over de toewijzing van de vacante betrekking van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Financiële Coördinatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid.

Aangezien de verzoeker derhalve voldoende duidelijk te kennen heeft gegeven welke handelingsverplichting volgens hem voor de verwerende partij uit het vernietigingsarrest van de Raad van State voortvloeit, kan de eerst opgeworpen exceptie niet worden aangenomen.

9. Artikel 2, tweede lid, van het koninklijk besluit van 2 april 1991 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State inzake de dwangsom, luidt als volgt:

“Het verzoekschrift is slechts ontvankelijk nadat de overheid geweigerd heeft gehoor te geven aan de aanmaning tot het nemen van een nieuwe beslissing of, bij stilzwijgendheid van de overheid, na het verstrijken van een termijn van één maand volgend op de aanmaning”.

Te dezen heeft de verzoeker zijn tweede aanmaning tot uitvoering van het vernietigingsarrest nr. 212.553 van 7 april 2011 naar de verwerende partij verstuurd bij aangetekende brief van 10 november 2011. De verwerende partij stelt dat uit haar brief van 1 juni 2011 niet blijkt dat zij geen gehoor zal geven aan de aanmaning. Deze brief vormt echter een antwoord op de eerste aanmaning van de verzoeker die reeds van 22 mei 2011 dateert. Er kan geen enkele conclusie uit getrokken worden met betrekking tot de bereidheid van de verwerende partij om gevolg te geven aan verzoekers aanmaning van 10 november 2011, temeer daar de afwezigheid van taalkaders waarop zij zich in haar brief van 1 juni 2011 beriep, achterhaald is ingevolge de vaststelling van deze taalkaders bij besluit van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering van 7 juli 2011 dat werd bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 10 augustus 2011 en diezelfde dag in werking is getreden.

De verzoeker kon dan ook, overeenkomstig artikel 2, tweede lid, van het voormelde koninklijk besluit van 2 april 1991, wegens het stilzwijgen van de verwerende partij gedurende meer dan één maand na zijn aanmaning van 10 november 2011, een ontvankelijke vordering tot het opleggen van een dwangsom instellen.

De tweede exceptie is niet gegrond.

VI. Gegrondheid van de vordering

Standpunt van de partijen

10. De verzoeker betoogt dat de Raad van State in het arrest nr. 215.961 van 24 oktober 2011 zijn vordering tot het opleggen van een dwangsom heeft verworpen omdat hij in zijn aanmaning niet duidelijk genoeg had aangegeven dat de overheid bij het hernemen van de vernietigde beslissing over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij voert aan dat hij in zijn nieuwe aanmaning van 10 november 2011 duidelijk heeft gesteld dat de overheid bij het hernemen van “een vernietigde benoemingsprocedure” over een dergelijke bevoegdheid beschikt. Na een vernietigingsarrest is de overheid echter wel verplicht om iets te doen, namelijk een besluit te nemen waarin zij haar keuze motiveert. Uit de afwezigheid van een antwoord blijkt volgens de verzoeker dat de Brusselse Hoofdstedelijke Regering geen besluit heeft genomen. Het vernietigingsarrest werd zelfs niet bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad, terwijl een dergelijke bekendmaking door het arrest zelf was opgelegd. Alleen reeds omwille van deze weigering tot bekendmaking moet volgens de verzoeker aan de verwerende partij een dwangsom worden opgelegd. Bovendien, zo stelt de verzoeker, is herstel in natura nog steeds mogelijk. Hij herhaalt dat hij aan de statutaire benoemingsvoorwaarden voldoet.

De verzoeker besluit dat voldaan is aan de vereisten van artikel 36 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State om een dwangsom op te leggen.

11. De verwerende partij antwoordt ter terechtzitting dat uit de brief van 5 maart 2012 van de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, aan de verzoeker, blijkt dat zij een eindbeslissing over de procedure tot aanwijzing van een eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Financiële Coördinatie heeft genomen, zodat er geen grond is om haar een dwangsom op te leggen.

Beoordeling

12. Artikel 36, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dat, wanneer het herstel van de wettigheid inhoudt dat de vernietiging van een rechtshandeling zoals bedoeld in artikel 14 moet worden gevolgd door een nieuwe overheidsbeslissing of overheidshandeling, de persoon op wiens verzoek de nietigverklaring is uitgesproken, bij in gebreke blijven van de overheid de Raad van State kan verzoeken aan de betrokken overheid een dwangsom op te leggen. Het opleggen van een dergelijke dwangsom is bedoeld om de overheid onder druk te zetten om het vernietigingsarrest uit te voeren, nadat gebleken is dat zij weigert een nieuwe beslissing te nemen.

13. Aangezien een dwangsom slechts kan worden opgelegd om de nakoming van de verplichtingen af te dwingen die voor het bestuur voortvloeien uit een vernietigingsarrest, moet vooreerst worden nagegaan welke te dezen de verplichtingen zijn die voor de verwerende partij voortvloeien uit het vernietigingsarrest nr. 212.553 van 7 april 2011 van de Raad van State.

Deze verplichtingen blijken uit het dictum van het vernietigingsarrest en de motieven die onlosmakelijk daarmee zijn verbonden en hiervoor onder randnummer 3.6 zijn aangehaald.

14. Uit verzoekers aanmaning van 10 november 2011 blijkt dat de verzoeker meent dat uit het voormelde vernietigingsarrest volgt dat de verwerende partij ertoe gehouden is een “formele beslissing” te nemen over de invulling van de betrekking van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Financiële Coördinatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid.

De Raad van State valt dit standpunt van de verzoeker bij.

Het arrest nr. 212.553 van 7 april 2011 vernietigt de aanstelling van Stéphanie Sauvage in het hoger ambt van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Financiële Coördinatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid, omdat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt om welke bijkomende redenen, naast het tijdelijk onbezet zijn van de functie, de betrekking bij hoger ambt wordt toegewezen en niet middels een definitieve toewijzing ervan na een benoemings- of bevorderingsprocedure, waardoor artikel 107 van het personeelsstatuut is geschonden.

Ingevolge het voormelde vernietigingsarrest moet de aanstelling van Stéphanie Sauvage in het hoger ambt van eerste attaché, expert van hoog niveau, geacht worden nooit te hebben bestaan en is de desbetreffende betrekking bij de directie Financiële Coördinatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid opnieuw vacant geworden.

De bevoegde overheid heeft na een dergelijk vernietigingsarrest en ter verwezenlijking van het rechtsherstel de mogelijkheid om de procedure met het oog op het begeven van de betrekking te hernemen, hetzij door de betrekking definitief na een benoemings- of bevorderingsprocedure toe te wijzen, hetzij door ze opnieuw bij hoger ambt toe te wijzen, met dien verstande dat in dit laatste geval overeenkomstig artikel 107 van het personeelsstatuut de bijkomende redenen, naast het tijdelijk onbezet zijn van de functie, dienen te worden aangegeven die het beroep op deze toewijzingsprocedure kunnen verantwoorden. Desgevallend,

indien zij daartoe wettige redenen heeft, kan zij ook beslissen af te zien van het begeven van de functie. Zij is alleszins verplicht één van deze aangegeven wegen te bewandelen.

15. Uit de brief van 5 maart 2012 van de staatssecretaris van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest die bevoegd is voor het Openbaar Ambt, blijkt dat de verwerende partij heeft besloten af te zien van de procedure tot aanstelling van een eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Financiële Coördinatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid. Als reden daarvoor wordt vermeld dat in het kader van de optimalisering van het personeelsbeleid van het voornoemde bestuur een aantal opdrachten van de directie Financiële Coördinatie werden herverdeeld onder andere directies, waardoor de werklust in de voornoemde directie verminderde en het belang van de dienst niet meer vereist dat een betrekking van eerste attaché, expert van hoog niveau, wordt begeven.

De verwerende partij heeft aldus een eindbeslissing genomen over de aangevatte procedure tot toewijzing van de betrekking van eerste attaché, expert van hoog niveau, bij de directie Financiële Coördinatie van het bestuur Economie en Werkgelegenheid van het Ministerie van het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Die eindbeslissing houdt in dat er geen nood meer is aan een eerste attaché, expert van hoog niveau, en dat bijgevolg van een nieuwe aanstelling wordt afgezien.

Daargelaten de vraag of deze eindbeslissing wettig is, wat door de verzoeker kan worden betwist met de middelen die het recht hem verschaft, moet hoe dan ook worden vastgesteld dat de verwerende partij inmiddels wel degelijk een beslissing heeft genomen met betrekking tot het rechtsherstel waartoe het arrest nr. 212.553 van 7 april 2011 van de Raad van State haar verplicht.

16. Te dezen is er dan ook geen aanleiding om aan de verwerende partij een dwangsom op te leggen wegens de niet-uitvoering van het voormelde arrest.

De vordering is niet gegrond.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 16 april 2012,
door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Jeroen Van Nieuwenhove,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

André Vandendriessche